

Un món de mons

 somgranollers.cat /opinio/78998/un-mon-de-mones

Ramon Font

Advocat. Grup Jurídic Soci de BCN.

Vivim en un món on t'arriben constants *imputs* de notícies, però on difícilment pots opinar de veritat, més enllà dels famosos 140 caràcters, que no donen per gaire més que per un titular.

Entenc que les noves generacions ja venen programades per no emetre opinions, perquè, entre altres coses, opinar comporta ser lliures. I ser lliure, com deia Andrè Gide, és molt complicat. En cada moment ha de prendre decisions úniques, teves. Com que això és difícil, la majoria de la gent ha renunciat a ser-ho i ha delegat a d'altres la presa de decisions. Però jo, que soc d'una altra època, no m'hi resigno i, quan hi penso, m'entra la nostàlgia.

La nostàlgia d'un món on opinàvem i érem lliures d'equivocar-nos. On la divisa no era “consumir i callar” sinó “viure i cridar amb ràbia”.

Trobo a faltar la ràbia dels nostres anys joves. La indignació que teníem per tot, la passió que posàvem en les coses que feiem, en la manera d'actuar, en la forma de debatre, i en la vehemència que mostràvem en la defensa dels arguments, fins que algú, amb altres de més. sòlids, ens convencia que no teníem raó.

De ben segur que no soc prou objectiu perquè al món hi ha de tot, i el dia a les persones n'és una bona mostra, però tinc la sensació que aquesta actitud majoritària de no voler opinar –no parlo, naturalment, dels opinadors professionals, que ho fan perquè els paguen– prové de no saber tractar la realitat i de renegar-ne contínuament, culpant-ne sempre als altres, que és el més fàcil, per bé que, negar la realitat i culpar als altres oa les circumstàncies, també és l'epítom de la covardia. I encara que ser covard sovint és

més útil que ser temerari, portat a l'extrem ens converteix en persones extremadament egoistes i ens porta a creure que els nostres problemes són els del món i que, endemés, aquest és el culpable de totes les nostres. desgràcies.

La capacitat analítica de raonar s'ha perdut entre les claugueres d'internet, perquè ha guanyat la frase curta, el titular. I, sobretot, ha guanyat la per a equivocar-nos, encara que el món s'estigui construint, contínuament, a base d'error rere error. Però el privilegi d'equivocar-se, només està reservat a uns quants. Als que tenen el poder comunicatiu per tapar, de manera immediata, un error amb l'error següent; aquells que poden fer creure que qualsevol de les seves fantasies és una veritat absoluta, encara que el que diguin menys credibilitat que una crítica musical d'en Ramoncín als Pink Floyd.

Per això em costa tant d'entendre aquest món actual. Perquè encara soc dels que crec que a la vida sempre és millor viure ple d'emocions i passions, des de les més vulgars a les més sublimes, des de la depressió a l'eufòria, que no pas fer-ho de manera estoica, anestesiada, atenuant sentiments de dolor i plaer, fins a no sentir-los.

És evident que a l'establishment dominant, al globalisme transnacional, l'interessa que l'estoïcisme, després de dos mil anys d'adormiment, torni a ser una moda. L'estoic accepta les coses tal com són, i això sempre és bo pel poder dominant. Amb l'estoïcisme no hi ha protestes, no hi ha límits. No hi ha revoltes. Tot això és cosa d'altres temps. Refugiem-nos a les xarxes socials, a la barroeria passatgera, al descrèdit de l'altre. I dediquem-nos-hi amb il·lusió. Al capdavall, internet és el nou paradigma de la felicitat i el gran amagatall dels covards. D'aquells a qui els falten arguments i creuen que remugant, convencen.

Però, a més d'anestesiarte la vida, l'estoïcisme, no només et caduca l'existència i deixa a mercè de les onades de l'imperialisme ideològic, sinó que també impedeix qualsevol genilitat i anul·la la capacitat de creació. Només es pot crear amb la flama de la passió, amb l'amor i l'odi cap a la vida, en el bell i en el sublim, en allò que és lleig i en allò que és brut, en el que és excel·lent. en el que és degenerat. I, tot això, és absolutament contradictori amb la manera de viure que ens estan imposant, en la que tots hem de ser més estoics que Sèneca o Zenon.

I, encara que potser no cal ser tan radical perquè, com diuen alguns, al terme mitjà és on hi ha la virtut, el terme mitjà no és igual per a tothom, i no s'ha de confondre mai amb el fet de viure inserit. en el gris, aliens a qualsevol emoció, que sembla que és el que se'ns demana, des de tots els nivells del poder.

Se'n sortiran? Ens en sortirem? Aquestes són les grans preguntes, tot i que, com deia Bob Dylan, segurament, la resposta només la sap el vent.